

Soțul își privește soția. Ea deschide o sticlă cu apă. Amestecă piureul de fructe cu iaurt. E blondă, înaltă, cu fața obosită. Se apleacă ușor

peste el. Îi șterge fruntea cu un șervețel umed. Îi șoptește ceva la ureche.

O picătură îi strălucește pe buza superioară. Pe geam lumina galbenă a celui alt corp de spital. Îi văd de departe. Urmele mișcărilor rămân pe cearceaf. În salon sunt paturi și candelă aprinsă. Ea fixează un punct pe perete. Palma se mișcă la trei centimetri deasupra pielii. O susține lejer de-a lungul coapsei și gambei.

O rotește în aer. Impulsurile se blochează în creier. Energia scade, piciorul paralizat al bărbatului se ridică. E un cumul de afinități, o straniețate între două corpuri. Amortirea lui în piciorul meu. O vază cu flori se clatină și cade la pământ.

Mă apropii încet de patul lui, cu o seară
înainte nu dormise deloc transferat
de la interne cu mari dificultăți,
pe noptieră un mic dejun, inhalatorul,
dopurile pentru urechi. Își scoate masca
de oxigen delirează și chipul
i se învinețește. Ploaia cade peste
acoperiș. Cu o drenă pe spate, inspiră
adânc, își ridică capul mă întreabă
hârâind dacă mi-e frică de moarte,
în fișă nicio epicriză – îi spun că nu,
deși mint, zâmbesc detașat și mă apuc să scriu.

M-au chemat la salonul cu pacienți gravi
și în receptor s-a auzit reculul
unui corp izbit de pământ. Făcuse stop
un bărbat cu hemoragie în cap;
laringoscop, douăzeci de minute masaj,
adrenalină, midriază fixă și
fiică-sa plângând în spatele monitoarelor,
funcțiile se opresc, hipostază,
difuziune, nu simte nimic, imbibiție,
rigiditate. Pârghiile patului cedează.
Preia mai departe anestezistul.
Când se oprește e deja intubat.
Familia vrea să intre, asistentele
se agită, mâinile sunt amorțite,
e în siguranță, îmi spun, tahicardizez,
dar știu că până la noapte îi voi declara decesul.

În stânga foarfece drept și curb, bisturiu,
pense anatomice cu și fără dinți
Pean, Kocher, depărtătoare Farabeuf,
cârlige, răzușe, sondă canelată,
în dreapta unul, două ace, cuțite
pentru amputație, fierăstraie
diferite, ciocan metalic, rahiotom,
diferite seringi, bisturiul se dirijează
prin mișcări fine pentru a proteja structurile
învecinate se disecă pediculii
dinspre medial spre lateral se măsoară
proiecția lor, cu creion se marchează
aria și se extrage organul
neapărat dintr-o piesă proaspătă de prosectură.

Uneori te rog să mă ții de mână. Un ceai aromat, multă căldură, telefonul închis și aruncat într-un colț. Îmi doresc foarte puțin de la viață și câteodată mă simt fericită.

Alteori mi-e teamă că vei muri pe neașteptate, în pat, înainte de film, cu mâinile încrucișate pe piept, închizând ochii ca pentru un somn ceva mai lung și atunci mă reped în întuneric și aprind lumina pentru a simți un fel de siguranță, în mod sigur ceva neadecvat și bolnăvicios. Câteodată mă întreb dacă toate astea contează în vreun fel, și apoi mă ghemuiesc într-un colț încercând să nu fac zgomot.